

θυιε δ' ἀρ' ἀμφ' ἀκτας περὶ τ' ἀμφὶ τε κυματά μακρά
 ριπήν ὑπ' ἀθανάτων, ἐνοσίς δ' ἀσβεστός ὀρωρεῖ·
 τρεῖς δ' Αἰδῆς, ἐνεροῖσι καταφθιμένοισι ἀνάσσω,
 Τίτηνες θ' ὑποταρταριοί, Κρόνον ἀμφὶ εὐνῶτες,
 ἀσβεστοῦ κελαδοῖο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κορθυνεν εὖν μένος, εἴλετο δ' ὄπλα,
 βροντὴν τε στεροπὴν τε καὶ αἰθαλοέγτα κεραυνόν,
 πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπαλμένος· ἀμφὶ δὲ πάσας
 ἐπρέσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πέλωρου.

Απολλωνιος Ροδιος, Ἀργοναυτικά, Γ 440—8, 451—8

θεσπεσίον δ' ἐν πασὶ μετετρέπεν Αἰσώνας υἱὸς
 καλλεὶ καὶ χαριτεσσιν' ἐπ' αὐτῇ δ' ὀμμάτα κοῦρη
 λοῖα παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλυπτρὴν,
 κῆρ ἀχεῖ σμυχούσα· νοός δὲ οἱ ἦντ' ὄνειρος
 ἐρπύζων πέποτῃτο μετ' ἰχνία νίσσομενοιο.
 καὶ ῥοὶ μὲν ῥα δόμων ἐξηλύθον ἀσχαλῶντες.

✧

αὐτῶς δ' αὖ Μῆδεῖα μετεστίχε' πολλὰ δὲ θυμῷ
 ὠρμαιν, ὅσσα τ' Ἑρωτὲς ἐποτρύνουσι μελεσθαι.
 προπρὸ δ' ἀρ' ὀφθαλμῶν ἐτι οἱ ἰνδαλλετο πάντα,
 αὐτὸς θ' οἷος ἐήν, οἷοισι τε φάρεσιν ἔστο,
 οἷα τ' εἴψ, ὥς θ' ἐξέτ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θυραζέ
 γίεν· οὐδὲ τιν' ἀλλὸν οἶσαστο πορφύρουσα
 εἰμμεναὶ ἀνερα τοῖον· ἐν οὐασὶ δ' αἰὲν ὀρωρεῖ.

Ψάλμος 53

3 Ὁ Θεός, ἐν τῇ ὀνοματί σου σώσον με καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρίνον με.
 4 Ὁ Θεός, εἰσακούσον τῆς προσευχῆς μου. ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στομα-
 τός μου. 5 Ὅτι ἀλλοτρίοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμὲ καὶ κραταῖοι ἐξήτησαν τὴν
 ψυχὴν μου καὶ οὐ προέθεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. (διασφάλμα). 6 Ἰ-
 δού γάρ ὁ Θεός βοηθεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιληπτῶρ τῆς ψυχῆς μου. 7
 ἀποστρέφει τὰ κακά τοῖς ἐχθροῖς μου· ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολοθρεύσον αὐ-
 τούς. 8 ἐκουσίως θύσω σοί, ἐξαμολογήσομαι τῇ ὀνοματί σου, Κύριε, ὅτι
 ἀγαθόν· 9 ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρυσώ με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐ-
 πείδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

Τὸ ἱερὸν εὐχέλαιον

Θεοτοκε αἰεπαρθένε Παναγία, σκεπὴ στερρὰ καὶ φυλαξί μου, λήμνην τε καὶ
 τείχος, κλῆμαξ καὶ προπυργίον, ἐλεῆσον οἰκτεῖρον· πρὸς σέ γάρ καὶ μόνην
 κατέφυγον.

✧

Υπαρχὼν Ἀγαθε, τοῦ ἐλεους ἡ ἀβύσσος, ἐλεῆσον Ἐλεῆμον, σου τῇ θείῃ Ε-
 λαιῳ, τὸν καμινόντα ὡς εὐσπλαγχνός.
 Ψυχὰς ἡμῶν Χρίστε, καὶ τὰ σώματα ἀνώθεν, σφραγίδος σου θείῃ τυπῇ,

αγιασας αφραστως, χειρι σου παντας ιασαι.

Αφατω σου στοργη, υπεραγαθε Κυριε, δεξαμενος τας του μυρου, δια παρ-
νης αλειφεις, οικτειρησον τον δουλον σου.

☆

Πανυμνητε αγνη, υπεραγαθε, Δεσποινα, ελεησον τους τη θειω χρισμενους
Ελαιω, και σωσον τον οικτην σου.

Βιτσεντζος Κορναρος, Ερωτοκριτος, Β 1307—14, 1981—9

Δεν ειναι πεθυμητικη ετο η βροντη, οντε στραφει,
ς καιρο που ο ανακρεμασι ο ηλιος τον κοσμο καφει,
κι αθους, χορταρια, λουλουδα, δεντρη, κλαδια ξερανει,
κ ερθει βροντη με νεφαλο και τη βροχουλα κανει,
κι αναγαλλιασουν και χαρουν ολοι μικροι μεγαλοι,
θωρωντας, τα σανε νεκρα, πως ανεζησαν παλι,
σαν ητο πεθυμητικος ο Ρωκριτος ν ακουσει
οι σαλπιγγες να παιζουνσι τους αντρες να καλουσι.

★

Σα στα λαγκαδια τα βαθια, τ αγρια, τα δασωμενα,
οπου ναι μεσα τα θερια κι ορνια κατοικημενα,
κ εχουσι δεντρη και κλαδια σε μια μερα κ εις αλλη,
και κατεβει απο τα βουνια ανεμικη μεγαλη,
και με βροντη και μ αστραπη μεσα στα δαση δωσει,
κατασκορπισει τα κλαδια, τα δεντρη ξερριζωσει,
κ οι σκονες με την ταραχη φοβο του κοσμου ιδωσου,
φυγουσιν ορνια και θερια, να βρου αδεια να γλυτωσου·
εδετσι βροντηξ ουρανος, κ η γης ανεσηκωθει,
οντεν η πρωτη κονταρα στα στηθη ντως εδοθει.

Κωστης Παλαμας

☆

Ω, λειμονιες με τους καρπους τους ξανθοπρασινους,
και μικροκαμωτες κιτριες και καρυδιες μεγαλες,
ω δεντρα πυκνοφυτευτα, γλυτωστε, ανοιχτε, κλειστε με
στους πεπλους σας και στις φωλιες και στις αγκαλες.
Απο ουρανους και πελαγα, και ολοθαθα και ολοψηλα,
αμιαντευτα, απιαστα, τα γυρω και ταπανω,
απο τις Σκεψης, τις Ποργονες και τις Μεδουσες
κρυφτε με, παρτε με να ξανασανω!

Διονυσιος Σολωμος

126

104

τα μαδρα επευτανε
μαλια εκυμα-
τιζ

Στον τηχον συριζα
Σκιπτει κυται
Γλυκολιπομμενη / χαμογελαει
Κατα τα ενταφια
Χορτα πικρα